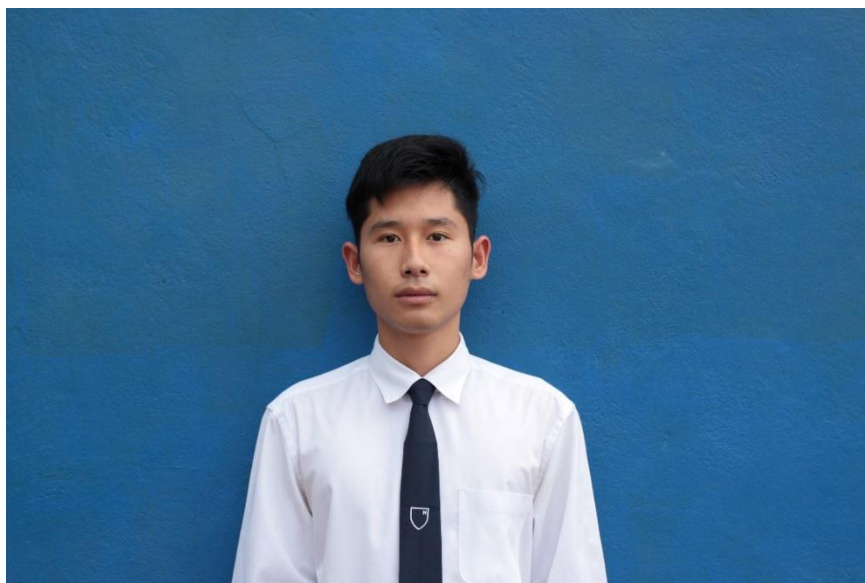

รายงานวิชา กฎหมายและจริยธรรม รหัสวิชา CPSC 313

จัดทำโดย นายสัมพันธ์ สุริยา

รหัสนิสิต 6108111007

คณะบริหารธุรกิจและรัฐประศาสนศาสตร์

เสนอ

ผศ.บุรินทร์ รุจจนพันธุ์

มหาวิทยาลัยเนชั่น ปีการศึกษาที่ 2/2563

คำนำ

รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา CPSC 313 กฎหมายและจริยธรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่อง รายงานการวิจัย 5 บท ในเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเนชั่น

ข้าพเจ้าหวังว่ารายงานฉบับนี้จะทำให้ทุกท่านที่ได้เห็นผลงานในรายวิชา CPSC 313 กฎหมายและจริยธรรม ของข้าพเจ้าที่สร้างขึ้น ผู้จัดทำขอขอบคุณ ผศ.บุรินทร์ รุจจนพันธุ์ ที่ให้ความรู้ และแนวทางในการศึกษา และเพื่อนๆ ที่มี ส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือ ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ผู้จัดทำหวังว่ารายงานฉบับนี้จะให้ความรู้ และเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านทุกท่าน

นายสัมพันธ์ สุริยา

ผู้จัดทำ

สารบัญ

คำนำ	ก
สารบัญ	ข
บทที่ 1 บทนำ	1-5
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6-13
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	14-18
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	19
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	20-23

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับใหม่ได้ผ่านการเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 และได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2560 โดยมีชื่อว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560” (พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี พ.ศ. 2560) ซึ่งในมาตรา 2 ของ พระราชบัญญัตินี้ ได้ระบุว่าให้บังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วันนับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งหมายความว่าบังคับใช้ภายใน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 โดย พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2560 ถูก เริ่มร่างเมื่อปี พ.ศ. 2558 และยังคงแก้ไขต่อเนื่องมาจนถึงปีพ.ศ. 2559 ดังนั้น พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2558 ก็คือฉบับเดียวกันกับ พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี 2560 นั่นเอง (กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม, 2560)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2560) ได้มีการเปิดเผยสถิติคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยมีจำนวนคดีความรวม ทั้งสิ้นจำนวน 1,432 คดี สามารถจับกุมมาดำเนินคดีได้ทั้งสิ้น 531 คดี ซึ่งคดีความสามารถแบ่งตาม 3 ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติได้ดังนี้คือ นำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมหรืออันเป็นเท็จ (มาตรา 14(1)) มีจำนวนคดีความเกิดขึ้นมากที่สุด จำนวน 549 คดี รองลงมานำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะ อันลามก อนาจาร (มาตรา 14(4)) จำนวน 119 คดี การนำภาพตัดต่อของผู้อื่นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (มาตรา 16) จำนวน 99 คดี และเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (มาตรา 5) จำนวน 96 คดี ซึ่ง แนวโน้มคดีความการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ มีแนวโน้มที่สูงขึ้นในทุก ๆ ปี

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษา การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น จังหวัดลำปาง เพราะเป็นพระราชบัญญัติฉบับใหม่ล่าสุดที่เพิ่งประกาศใช้จากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา และจะมีผล บังคับใช้ภายในวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 เป็นต้นไป ซึ่งจะส่งผลให้นิสิต อาจจะมีความเสี่ยงในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยความไม่รู้หรือด้วยความไม่สนใจ จึงอาจเกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ขึ้นได้ง่าย ทั้งใน ด้านการแสดงความคิดเห็น การแบ่งปัน (Share) ข้อมูลในสื่อสังคมออนไลน์

ซึ่งหลังจากการประกาศใช้ พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วนิสิตมีการรับรู้และความเข้าใจในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มากน้อยเพียงใดและมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 การรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับใด

1.2.2 ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับใด

1.2.3 นิสิตมีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัมีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกัหรือไม่ อย่างไร

1.2.4 นิสิตมีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัมีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกัหรือไม่ อย่างไร

1.2.5 การรับรู้กัความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความสัมพันธ์กัหรือไม่อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.3.2 เพื่อศึกษาความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น

1.3.4 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น

1.3.5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 นิสิตมีระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับมาก

1.4.2 นิสิตมีระดับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับมาก

1.4.3 นิสิตที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

1.4.4 ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

1.4.5 การรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำ

ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น ประกอบด้วย

1) ตัวแปรต้น ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ ค่าครองชีพต่อเดือนและใช้อินเทอร์เน็ตเมื่อใด 2) ตัวแปรตาม ประกอบด้วย 1) การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ได้แก่ การรับรู้ด้าน

เนื้อหาของ พ.ร.บ. ซึ่งประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งาน ข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ต ลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด 2) ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ได้แก่ การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การล่วงรู้เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดัก รบกวน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งแสปเมลโดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร ประชากร ได้แก่ กลุ่มนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น จังหวัดลำปาง ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 445 คน

1.5.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 - เดือนมีนาคม พ.ศ. 2564

1.5.4 ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการวิจัยในพื้นที่มหาวิทยาลัยเนชั่น

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 หมายถึง พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับใหม่ ซึ่งได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560 และมีผลบังคับใช้ภายใน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560

1.6.2 การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 หมายถึง การรับรู้ด้านเนื้อหาของ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ซึ่งประกอบไปด้วย ประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งานข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ตลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

1.6.4 ความผิด หมายถึง การละเมิด ปลอมแปลงข้อมูลคอมพิวเตอร์ การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ การล่วงรู้หรือการพยายามเข้าสู่ระบบโดยไม่ได้รับสิทธิ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น ๆ หรือข้อมูลนั้น ก่อให้เกิดความตระหนักแก่ประชาชนหรือกระทบต่อความมั่นคงของประเทศในทางมิชอบทั้งแบบจงใจและไม่จงใจ

1.6.5 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง การแสดงออกของบุคคลโดยมีพื้นฐานความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

1.6.6 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง บุคคลที่ใช้งานหรือบริการระบบอินเทอร์เน็ตทั่ว ๆ ไป ซึ่งใช้งานเพียงเพื่อความบันเทิง ค้นหาข้อมูล รับส่งข่าวสาร พุดคุยผ่านระบบออนไลน์ ฯลฯ โดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในระดับขั้นสูงหรือระดับผู้เชี่ยวชาญ

1.7 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.7.1 ทำให้ทราบถึงระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.2 ทำให้ทราบถึงความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.3 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.7.4 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.7.5 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.6 หน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องเช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล โรงเรียน มหาวิทยาลัย สามารถนำไปผลไปปรับใช้ในการประชาสัมพันธ์หรือเพื่อเป็นแนวทางในการให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น จังหวัดลำปาง โดยมีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์และบริการบนอินเทอร์เน็ต
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์
- 2.7 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560
- 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ

ความหมายของการรับรู้

ทฤษฎีการรับรู้ (Perception Theory) กล่าวคือ การรับรู้ว่าเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใด ๆ จะขึ้นอยู่กับ การรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและ ความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัย การรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วย ประสาทสัมผัสและปัจจัยทางจิต คือ

ความรู้เดิม ความต้องการ และเจตคติ เป็นต้น การรับรู้จะประกอบด้วย กระบวนการทั้งหมด 3 ด้าน คือ การรับ สัมผัส การแปลความหมาย

ธัญชนก พิสุทธิธรรม (2551) ได้กล่าวว่าการรับรู้ (Perception) หมายถึง กระบวนการ

ตีความหมายจากสิ่งที่เราพบเห็นในสิ่งแวดล้อม หรือแปลความหมายของมนุษย์ที่ได้จากความรู้สัมผัส เมื่อสิ่งเร้ามากระทบประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งประกอบด้วย การมองเห็นจากดวงตา การได้ยินจากหู การได้กลิ่นจากจมูก การชิมรสจากลิ้น และการสัมผัสจากอวัยวะต่าง ๆ ทางร่างกาย โดยจำแนกคัดเลือก วิเคราะห์ ด้วยระบบการทำงานของภาวะร่างกาย เทียบเคียงกับประสบการณ์เดิมในความทรงจำให้ กลายเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย จดจำ ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม และนำไปใช้ในการรับรู้ต่อไป สุรางค์ จันทร์ธอม (2518: 107) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. การรับรู้ คือ การจัดระบบการรวบรวมและตีความหมายจากการสัมผัส
2. การรับรู้ คือ กระบวนการที่สิ่งมีชีวิตรับเอาเรื่องราวต่าง ๆ โดยอาศัยอวัยวะรับสัมผัสเป็นสื่อกลาง
3. การรับรู้ คือ กระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองสิ่งเร้า

กระบวนการรับรู้

สถิติ วงศ์สุวรรณ (2529: 105) ได้กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้แล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้สังเกตได้จากกระบวนการดังนี้ สิ่งเร้า ประสาทสัมผัสกับสิ่งเร้า ตีความแล้วรู้ความหมายการรับรู้ เกิดสังเกตเป็นการเรียนรู้ มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์และแนวโน้มของพฤติกรรมเมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์พัฒนาเป็นเจตคติ แล้วพฤติกรรมก็ตามมาในที่สุด ก่อให้เกิดแนวความคิดเชิงสร้างสรรค์ที่จะดำเนินการพัฒนา แก้ไข ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เลือกรส และแยกแยะสิ่งเร้ารอบ ๆ ด้าน

ความหมายของความเข้าใจ

ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถในการจับใจความ ซึ่งได้แก่ การแปลการตีความ และขยายความในเรื่องนั้น ผู้ที่มีความเข้าใจจะต้องรู้ความหมายและรายละเอียดของเรื่องนั้นสามารถอธิบายได้ด้วยตนเอง

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 16) ให้ความหมายของความเข้าใจว่า เป็นความสามารถในการสื่อสารความหมายของสิ่งที่เรียนรู้ โดยไม่จำเป็นต้องนำไปสัมพันธ์กับสิ่งอื่น ๆ ได้แก่

1. การแปลความ (Translation) สามารถสื่อความหมายของสิ่งที่เรียนรู้แล้ว โดยวิธีสื่อความหมายแบบอื่น ๆ เข้าใจความหมายของความรู้ที่ปรากฏในการสื่อความหมายแบบต่าง ๆ
2. การตีความ (Interpretation) สามารถอธิบายหรือสรุปความเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้นั้น
3. การขยายความ (Extrapolation) สามารถพิจารณาถึงสิ่งที่นอกเหนือไปจากเรื่องที่เรียนรู้ทั้งด้านโอกาสที่จะนำไปใช้ ผลที่เกิดขึ้น แนวโน้มในโอกาสต่อไป

ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่าการรับรู้คือ การแปลความ ของสิ่งที่ได้สัมผัสโดยผ่านกระบวนการแปลความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรมเป็นกิริยาอาการที่แสดงออกของสิ่งมีชีวิตในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทั้งจากภายนอกและภายใน โดยรูปแบบของพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นเป็นผลมาจากการทำงานร่วมกันของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

กระบวนการทางพฤติกรรม

วิลลิสท์ ทรายงกูร (2549) ได้กล่าวถึงกระบวนการทางพฤติกรรมไว้ว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมกายภาพนั้น เกิดกระบวนการทางพฤติกรรม ที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะทางพฤติกรรม อาจจำแนกขั้นตอนของกระบวนการทางพฤติกรรมตามลักษณะทางพฤติกรรมที่เด่นชัด

และมีความเฉพาะพอต่อการจำแนกออกได้เป็น 3 กระบวนการย่อยดังนี้

1. กระบวนการรับรู้ (Perception) คือ กระบวนการที่รับข่าวสารจากสภาพแวดล้อมโดยผ่านทางระบบประสาทสัมผัส กระบวนการนี้จึงรวมการรู้สึก (Sensation) ด้วย

2. กระบวนการรู้ (Cognition) คือ กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตที่รวมการเรียนรู้ การจำ การคิด กระบวนการทางจิตดังกล่าวย่อมรวมถึงการพัฒนาด้วย กระบวนการรู้จึงเป็นกระบวนการทางปัญญาพร้อมกันในกระบวนการรับรู้และกระบวนการรู้ นี้ เกิดการตอบสนองทางด้านอารมณ์เกิดกระบวนการทางด้านอารมณ์ (Affect) ทั้งกระบวนการรับรู้กระบวนการรู้และกระบวนการทางอารมณ์ เป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior)

3. กระบวนการเกิดพฤติกรรมในสภาพแวดล้อม (Spatial Behavior) คือ กระบวนการที่บุคคลมีพฤติกรรมเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมผ่านการกระทำเป็นที่สังเกตได้จากภายนอก เป็นพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior)

การประเมินพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543: 61-62) กล่าวว่า การประเมินพฤติกรรมจะทำให้สามารถ

วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทำให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรม โดยวิธีการประเมินพฤติกรรมสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1. วิธีการประเมินโดยตรง (Direct Methods of Assessment) เป็นวิธีที่สามารถบอกถึงลักษณะของพฤติกรรมโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการตีความ ประกอบด้วย

1.1 การสังเกตพฤติกรรม (Observation)

1.2 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง (Self-Monitoring)

1.3 การวัดผลที่เกิดขึ้น (Measurement of Product)

1.4 การวัดทางสรีระ (Physiological Measures)

2. วิธีการประเมินทางอ้อม (Indirect Methods of Assessment) เป็นวิธีที่ต้องผ่านกระบวนการตีความซึ่งต้องขึ้นอยู่กับความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) ประกอบด้วย

2.1 การสัมภาษณ์ (Interview)

2.2 การรวบรวมข้อมูลจากผู้อื่น (Information from Other People)

2.3 การรายงานตนเอง (Self-Report)

ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่า พฤติกรรมเป็นการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่เข้ามากระตุ้นผ่านทางกระบวนการรับรู้และการเรียนรู้ที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็นพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) และพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นการศึกษาพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ของประชาชนต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในมหาวิทยาลัยเนชั่น จังหวัดลำปาง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์

กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ (2560) ได้ให้คำนิยามของคำว่า ลิขสิทธิ์ หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ริเริ่มโดยการใช้สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะของตนเองในการสร้างสรรค์ โดยไม่ลอกเลียนแบบงานของผู้อื่น โดยงานที่สร้างสรรค์ต้องเป็นงานตามประเภทที่กฎหมายลิขสิทธิ์ให้คุ้มครอง โดยผู้สร้างสรรค์จะได้รับ ความคุ้มครองทันทีที่สร้างสรรค์โดยไม่ต้องจดทะเบียน ซึ่งผลงานที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ประเภทต่าง ๆ เช่น งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ เป็นต้น ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์จะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงาน ลิขสิทธิ์ของตนโดยกฎหมาย ลิขสิทธิ์ได้ให้ความคุ้มครองถึงสิทธิของนักแสดง และสร้างสรรค์ด้านเทคโนโลยี เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย ลิขสิทธิ์เป็นผลงานที่เกิดจากใช้สติปัญญา ความรู้ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะ

ในการสร้างสรรค์งานให้เกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็น “ทรัพย์สินทางปัญญา” ประเภทหนึ่งที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ ดังนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์จึงควรได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของตนเองได้ เช่น ทำซ้ำ ๑ คือการคัดเลือก ทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ ฯลฯ จากต้นฉบับหรือสำเนา ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน เช่น การแสดง การบรรยาย การจำหน่าย การทำให้ปรากฏด้วยเสียงด้วยภาพ ฯลฯ จากงานที่ได้จัดทำขึ้น เป็นต้น งานที่กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ให้ความคุ้มครองแก่งานสร้างสรรค์ที่มีลิขสิทธิ์ สามารถจำแนกออกได้เป็น 9 ประเภท (กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์, 2560) ได้แก่

1. วรรณกรรม คือ งานนิพนธ์ที่สร้างขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียนสิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์
2. นาฏกรรม คือ งานเกี่ยวกับการรำ การเต้น การทำท่า หรือการแสดงที่ประกอบขึ้นเป็นเรื่องราว และให้ความหมายรวมถึงการแสดงโดยวิธีใดด้วย
3. ศิลปกรรม คือ งานอันมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่าง ได้แก่ งานจิตรกรรม งานประติมากรรม ภาพพิมพ์ งานสถาปัตยกรรม ภาพถ่าย ภาพประกอบ หรืองานสร้างสรรค์รูปทรงสามมิติเกี่ยวกับภูมิประเทศ หรือวิทยาศาสตร์ งานศิลปะประยุกต์ ซึ่งรวมถึงภาพถ่ายและแผนผังของงานดังกล่าวด้วย
4. ดนตรีกรรม คือ งานเกี่ยวกับเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อบรรเลงหรือขับร้องไม่ว่าจะมีทำนองและคำร้องหรือมีทำนองอย่างเดียว และให้หมายความรวมถึงโน้ตเพลง หรือแผนภูมิเพลงที่ได้แยกและเรียบเรียงเสียงประสานแล้ว
5. โสตทัศนวัสดุ คือ งานอันประกอบด้วยลำดับของภาพโดยบันทึกลงในวัสดุ ไม่ว่าจะมึลักษณะอย่างใดอันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น และให้หมายความรวมถึงเสียงประกอบงานนั้นด้วย เช่น วีดีโอเทป วีซีดี ดีวีดี แผ่นเลเซอร์ดิสก์ที่บันทึกข้อมูล

ประกอบด้วยลำดับของภาพหรือภาพและเสียงอันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก

6. ภาพยนตร์ คือ โสตทัศนวัสดุอันประกอบด้วยลำดับของภาพซึ่งสามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์หรือสามารถบันทึกลงบนวัสดุอื่นเพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้แบบภาพยนตร์ และเสียงประกอบภาพยนตร์

7. สิ่งบันทึกเสียง คือ งานประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด โดยบันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะใด ๆ อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่ารวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์หรือเสียงประกอบโสตทัศนวัสดุอย่างอื่น เช่น เทปเพลง แผ่นคอมแพคดิสก์ (ซีดี) ที่บันทึกข้อมูลเสียง ทั้งนี้ไม่รวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์ หรือเสียงประกอบโสตทัศนวัสดุอย่างอื่น

8. งานแพร่เสียงแพร่ภาพ คือ งานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียง การแพร่เสียงหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์

9. งานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ

นัยนา เกิดวิชัย (2545: 36) กล่าวว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 7 ได้กำหนดให้งานบางอย่างไม่ถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนี้ ได้แก่ “ข่าวประจำวัน และข้อเท็จจริงต่าง ๆ” ข่าวประจำวัน เป็นถ้อยคำบอกเล่าเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่งของวันและข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นข่าวสารที่นำเสนอต่อสาธารณชน ย่อมเป็นการบอกต่อซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ อันไม่ถือว่าเป็นงานในวรรณคดีแผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ “รัฐธรรมนูญและกฎหมาย” ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนต้องรู้ จึงไม่สมควรถือว่าเป็นสิ่งที่มีลิขสิทธิ์อันเป็นการจำกัดความรู้ของสังคม “ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง คำชี้แจง และหนังสือโต้ตอบของกระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐหรือของท้องถิ่น” “คำพิพากษา คำสั่ง คำวินิจฉัยและรายงานของทาง

ราชการ” “คำแปลและการรวบรวมสิ่งต่าง ๆ ตาม 1 ถึง 4 ที่กระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานอื่นใดของ
 รัฐหรือของท้องถิ่นจัดทำขึ้น” นอกจากนี้ยังมีงานบางลักษณะซึ่งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตาม
 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 อันถือว่าเป็นงานอันไม่มีลิขสิทธิ์ แต่เป็นงานที่ถือว่าไม่มีลิขสิทธิ์เช่นกัน
 งานเหล่านี้ได้แก่ งานที่สิ้นสุดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ งานที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการได้มาซึ่ง
 ลิขสิทธิ์ตามมาตรา 8 งานที่เกี่ยวกับการละเล่นบางอย่าง เช่น การประกวดนางสาวไทย การแข่งขันกีฬา
 การแข่งม้า เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิต และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.5 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่นชั้นปีที่ 1 – 4 จำนวน 38 คน

กำหนดขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีการดำเนินการดังนี้

กำหนดขนาดตัวอย่างในภาพรวม ด้วยวิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างของทอมสัน (Thompson, 1992: 34) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน (e) เท่ากับ 0.05 สัมประสิทธิ์ความผันแปรของประชากร (CV) เท่ากับ 0.5

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ประกอบด้วย

1. เพศ
2. ชั้นปี
3. คณะ
4. ค่าครองชีพต่อเดือน
5. ใช้อินเทอร์เน็ตเมื่อใด

3.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

3.2.2.1. การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ซึ่งประกอบด้วย กำหนดการ ประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งาน ข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูล จรรยาทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ต ลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงาน เจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

3.2.2.2 ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ซึ่งประกอบด้วย การเข้าถึง คอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การล่วงรู้ เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การ ดัก ครอบงวน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งสแปมเมลล์โดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การ นำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจการเก็บและรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการ เก็บและรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามกระบวนการการสร้างเครื่องมือ สำหรับงานวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ประเภทวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น กำหนดเป็นแบบสอบถาม มาตรฐานส่วนประมาณค่าที่มีสาระครอบคลุมการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในทุก ๆ ด้าน

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ทั้งด้านการรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติและความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

3.4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม และวิธีสร้างแบบทดสอบ

3.4.3 สร้างแบบสอบถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1-2 จำนวน 1 ชุด ตามขั้นตอนดังนี้
ร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย เพศ
ชั้นปี คณะ ค่าครองชีพต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 3 การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ได้แก่ การรับรู้ด้านเนื้อหาของ พ.ร.บ. ซึ่งประกอบด้วยกำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งานข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ตลักษณะผู้ใช้บริการลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดและการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

ตอนที่ 4 ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ได้แก่ การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยมิชอบการล่วงรู้ เปิดเผย มาตราการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบการดัก ครอบครอง ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งสแปมเมลโดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง

การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

3.5 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่จังหวัดนนทบุรี โดยผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างทำการรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง และสร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลแบบออนไลน์ด้วย Google Form

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปโดยใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้ในการบรรยายลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

3.6.2 ศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของกลุ่มตัวอย่างทำการวิเคราะห์โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6.3 ศึกษาระดับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์พ.ศ. 2560 ของกลุ่มตัวอย่างทำการวิเคราะห์โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.4 การทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

3.6.5 การทดสอบความแตกต่างระดับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

3.6.6 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 โดยใช้สถิติการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรีและกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้จำนวน 400 ราย นำเสนอเพื่อศึกษาการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เปรียบเทียบความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ผลการวิเคราะห์ แบ่งเป็นดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

4.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ 2560

4.4 ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ 2560

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล

4.6 ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 2) เพื่อศึกษา ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 3) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 4) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจ ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 5) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 38 คน เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 36.80 เพศหญิง คิดเป็น ร้อยละ 63.20 ระดับชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 42.50 ระดับชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 10 ระดับชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 42.50 และระดับชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 5 คณะพยาบาลศาสตร์ ร้อยละ 47.40 คณะเทคนิคการแพทย์ ร้อยละ 0 คณะ สาธารณสุขศาสตร์ ร้อยละ 7.90 คณะทันตแพทยศาสตร์ ร้อยละ 2.60 คณะนิเทศศาสตร์ ร้อยละ 0 คณะ บริหารธุรกิจและรัฐประศาสนศาสตร์ ร้อยละ 42.10 กลุ่มตัวอย่างมีค่าครองชีพต่อเดือนน้อยกว่า 3,000 บาท ร้อยละ 15.40 ค่าครองชีพต่อเดือน 3,001-5,000 บาท ร้อยละ 69.20 ค่าครองชีพต่อเดือน 5,001- 7,000 บาท ร้อยละ 7.70 ค่าครองชีพต่อเดือนมากกว่า 7,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 7.70 กลุ่มตัวอย่างมี ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตตอนประถม ร้อยละ 30.80 มัธยมต้น ร้อยละ 51.30 มัธยมปลาย ร้อย ละ 12.80 มหาวิทยาลัย ร้อยละ 5.10

5.1.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

กลุ่มตัวอย่างใช้ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 3 ชั่วโมง คิดเป็น

ร้อยละ 65.80 รองลงมา ระหว่าง 2-3 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 18.40 ระหว่าง 1-2 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 15.80 ส่วนมากกว่าน้อยกว่า 1 ชั่วโมง พบน้อยที่สุด ร้อยละ 0 ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำ ใช้เพื่อพูดคุย สนทนาออนไลน์พบมากที่สุด ร้อยละ 83.80 รองลงมา ดูหนัง ฟังเพลง ออนไลน์ ร้อยละ 81.10 ค้นหาข้อมูล ร้อยละ 67.60 ส่วนผู้อ่านข่าว/หนังสือพิมพ์ออนไลน์ ร้อยละ 40.50 เล่นเกมออนไลน์ออฟไลน์ ร้อยละ 37.80 และชนิดของสื่อในการรับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของกลุ่มตัวอย่างจาก เว็บไซต์พบมากที่สุด ร้อยละ 94.60 รองลงมา โทรทัศน์และกระดานบอร์ด ร้อยละ 37.80

5.1.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พ.ศ. 2560

การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.

2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 อยู่ในระดับการรับรู้ต่ำ เมื่อพิจารณาจำแนกรายข้อพบว่า ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนต่างด้าวจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ระบบคอมพิวเตอร์คือ อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ให้บริการเป็นผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่นเช่น เว็บบอร์ด อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อมูลคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และการแจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์สามารถแจ้งได้ที่สถานีตำรวจทั่วประเทศ และสำนักงานกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมหรือแจ้งผ่านเว็บไซต์ของกระทรวง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด อยู่ในระดับการรับรู้เนื้อหาต่ำ

5.1.4 ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด

เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด

เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 อยู่ในระดับความเข้าใจน้อย เมื่อพิจารณาจำแนกรายข้อพบว่า เผยแพร่ข้อมูลหรือส่งต่อข้อมูลปลอม หรือข้อมูลอันเป็นเท็จที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติหรือข้อมูลอันลามกอนาจารโดยที่รู้อยู่แล้ว มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี โทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมานำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่เท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนที่กระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อยู่ในระดับปานกลาง นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่มีลักษณะลามก อนาจาร เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อยู่ในระดับน้อย ส่วนการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบที่มีมาตรการ ป้องกัน มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี ปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 140,000 บาท และการเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะไปเปิดเผยโดยมิชอบ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด อยู่ในระดับเข้าใจน้อย

5.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตมหาวิทยาลัยเนชั่น มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายดังนี้

การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อยู่ในระดับการรับรู้ต่ำ ผลการวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ ศิยานิลท์ ศักดิ์คุลยธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรม

ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในระดับต่ำ และ ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อยู่ในระดับความเข้าใจน้อย

5.3 ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่นได้มีข้อค้นพบที่ควรนำมาเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะทางวิชาการจากผลการวิจัย

- 1) หน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ถึงข้อควรระวังการใช้อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ ข้อควรพึงระวังในการใช้อินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวัน บทลงโทษในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ฉบับนี้